

Paa en Maade maa man nu vel altid under Forhandlingerne i de tvende Afdelinger af Rigsdagen forudsætte, at den ene Afdeling ikke haardnakket har udtalt sit sidste Ord i en Sag, saaledes at den ikke kan lade sig overbevise eller paavirke ved de Grunde og Betragtninger, der fremkomme fra den anden Afdeling. Men jeg troer dog ikke, at det er rigtigt, ja jeg troer ikke engang, at det, naar man betragter Sagen fra Høflighedens Side, egentlig er høfligt, med Hensyn til en bestemt Sag at sige, at om denne Sag har det andet Thing ikke udtalt sit sidste Ord, eller egentlig ikke udtalt sin alvorlige Mening. Vi maae tværtimod indtil videre antage, at det er Folkethingets veloverveiede Beslutning, endeligen at ville give nærværende Lovforslag den Form, hvori det nu foreligger. Jeg veed vel, at forskellige Medlemmer i det andet Thing have udtalt, at det ikke var saa, at det ikke var Folkethingets sidste Ord, men det er dog kun et Mindretal og ved de egentlig store Spørgsmaal endog kun et temmelig ringe Mindretal, der har udtalt sig saaledes. Jeg betragter altsaa det foreliggende Lovforslag som et saadant, der vel, naar det kommer tilbage til det andet Thing, kan undergaae Forandringer der, men om hvilket man dog ikke med Rette kan sige, at det indtager nogen særlig Stilling, forskjelligt fra andre Lovforslag i saa Henseende. Jeg antager altsaa det Botum, der er faldet i det andet Thing, for at være et alvorligt Botum. — Den ærede Indenrigsminister ønskede derimod, at vi skulde lade Sagen gaae til 2den Behandling, for at hans Antydninger kunde blive prøvede, og for at han kunde erfare Landsthingets Mening med Hensyn til samme. Jeg vil dertil sige, at det vil være meget vanskeligt for den ærede Indenrigsminister at faae Landsthingets Mening virkelig at vide, og det vil være en farlig Ting for Landsthinget at indlade sig paa at udtale denne Mening, saaledes som Indenrigsministeren har stillet sig. Jeg sigter her ved ikke saameget til det reelle Indhold af den ærede Indenrigsministers Antydninger — skjøndt jeg ogsaa senere skal komme til at gjøre en Bemærkning i saa Henseende — som til den Form, hvori den ærede Ministers Antydninger foreligger. De fremkom dog, troer jeg,

mindre klart her igaar, end de tidligere ere blevne udtalte i det andet Thing, og jeg skal derfor tage Hensyn til disse tidligere Udtalelser. Men selv da savner jeg dog det Vigtigste, nemlig at den ærede Indenrigsminister skulde have fremsat sine Antydninger i Form af redigerede Forslag. Dette kunde jo være skeet paa to forskjellige Maader, nemlig enten som Ændringsforslag til det Lovforslag, der behandlede i det Thing, hvor den ærede Minister fremkom med sine Antydninger, eller formulerede som et Lovforslag. Ingen af Delene er imidlertid skeet, men det, siger jeg, er egentlig en absolut Betingelse for, at Ministeren i Virkeligheden kan faae at vide, hvad Thinget mener om hans Antydninger. Hvis den ærede Minister vil sige, at han ikke har kunnet formulere sine Tanker som Ændringsforslag til det Lovforslag, der behandlede i det andet Thing, og at de derfor ikke have faaet nogen bestemt Stikelse fra den Tid, da de bleve fremsatte i det første Møde, hvori denne Sag behandlede, og indtil nu, saa siger jeg, at saa kan det heller ikke forlanges af dette Thing, at det skal formulere dem paa den nærmere Maade, hvorpaa den ærede Indenrigsminister ikke har fundet Anledning til at gjøre eller ikke har kunnet gjøre det. Den ærede Indenrigsminister vil uden tvivl sige: „Jeg har ikke gjort det, fordi det Forslag, der forelaa som Grundlag for Forhandlingerne, fjernede sig for meget fra mine Anskuelser; jeg kunde ikke ligesom indpode mine Tanker i dette Forslag“. Men naar den ærede Indenrigsminister ikke har kunnet indpode dem deri, hvorledes skulde saa vi eller hvorledes skal et nedsat Udvalg kunne indpode hans Tanker i et saadant Forslag? Vilde og kunne vi imidlertid ikke søge at bruge hans Antydninger til derefter at ændre det foreliggende Lovforslag, saa maae vi altsaa søge at udarbejde et nyt Lovforslag paa Grundlag af dem. Men til at udarbejde et nyt Lovforslag er den ærede Minister nu dog langt kompetentere og langt mere kaldet end et Udvalg. Den ærede Minister har, hvis jeg ikke tager fejl, selv sagt, at i saadanne Sager burde Initiativet egentlig udgaae fra Regjeringen, og ogsaa jeg troer, at det vilde være meget uheldigt, hvis et Udvalg,